

DOI: 10.52363/2414-5866-2026-1-15

УДК: 351.84:334.726(477):061.1

Демент Максим, к.пед.н., доцент, доцент кафедри організації та технічного забезпечення аварійно-рятувальних робіт, Національного університету цивільного захисту України, м. Черкаси
ORCID: 0000-0003-4975-384X

Райцев Андрій, здобувач Запорізького національного університету, м. Запоріжжя
ORCID: 0009-0000-4802-6128

Dement M., Ph.D in Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Organization and Technical Support of Emergency Rescue Operations, National University of Civil Protection of Ukraine, Cherkasy

Raitsev A., researcher of Zaporizhzhia National University of Zaporizhia

АДАПТАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СОЦІАЛЬНОМУ ЗАХИСТІ НАСЕЛЕННЯ ДО СТАНДАРТІВ ЄС

ADAPTATION OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP MECHANISMS IN SOCIAL PROTECTION TO EU STANDARDS

Стаття присвячена дослідженню проблематики адаптації механізмів публічно-приватного партнерства (ППП) у сфері соціального захисту населення України до стандартів Європейського Союзу в контексті євроінтеграційного курсу держави. Метою статті є виявлення ключових інституційних, правових та організаційних розривів між вітчизняною моделлю PPP у соціальній сфері та відповідними стандартами ЄС, а також обґрунтування пріоритетних напрямів їх подолання. Методологію дослідження складають порівняльний аналіз, системний підхід та метод гар-аналізу, що дозволяють зіставити українську практику публічно-приватної взаємодії з європейськими моделями соціального захисту. У процесі дослідження використано також методи узагальнення та синтезу наукових джерел і нормативно-правової бази. Результати дослідження свідчать про суттєве відставання України у сфері інституційного забезпечення PPP у соціальному секторі, недостатню розвиненість правової бази та обмежену участь

приватного бізнесу у наданні соціальних послуг порівняно з практикою держав — членів ЄС. Встановлено, що прийнятий у 2025 році Закон України «Про публічно-приватне партнерство» створює нове правове підґрунтя, однак потребує розвитку на рівні підзаконних актів та секторальних механізмів у соціальній сфері. Адаптація механізмів ППП до стандартів ЄС вимагає комплексного реформування: розбудови інституційної спроможності органів публічної влади, запровадження європейських стандартів якості соціальних послуг та створення стимулів для залучення бізнесу до соціального захисту населення.

Ключові слова: *публічно-приватне партнерство, соціальний захист населення, стандарти ЄС, євроінтеграція, державна соціальна політика, органи публічної влади, соціальні послуги, інституційна спроможність, реформування, *acquis communautaire*.*

The article examines the adaptation of public-private partnership (PPP) mechanisms in the field of social protection in Ukraine to European Union standards within the context of the country's European integration course. The purpose of the article is to identify key institutional, legal, and organizational gaps between the national PPP model in the social sector and the corresponding EU standards, and to substantiate priority directions for overcoming them. The methodology includes comparative analysis, a systems approach, and gap analysis, enabling a systematic comparison of Ukrainian public-private interaction practices with European social protection models. Methods of synthesis and generalization of academic sources and regulatory frameworks are also applied. The results indicate a significant lag in Ukraine's institutional framework for PPP in the social sector, an underdeveloped legal base, and limited private sector participation in social service delivery compared to EU member states. It is established that the Law of Ukraine "On Public-Private Partnership" adopted in 2025 creates a new legal foundation, yet requires further development through secondary legislation and sector-specific mechanisms in the social domain. Adapting PPP mechanisms to EU standards requires comprehensive reform: building the institutional capacity of public authorities, introducing European quality standards for social services, and creating incentives for business participation in social protection.

Keywords: *public-private partnership, social protection, EU standards, European integration, state social policy, public authorities, social services, institutional capacity, reform, *acquis communautaire*.*

Постановка проблеми. Отримання Україною статусу кандидата на вступ до ЄС у 2022 році та повномасштабне військове вторгнення докорінно змінили контекст реформування системи соціального захисту населення. Євроінтеграційний курс передбачає не лише формальне наближення законодавства до норм *acquis communautaire*, але й глибинну трансформацію механізмів взаємодії між органами публічної влади та приватним сектором у соціальній сфері [6].

Наявна в Україні модель публічно-приватного партнерства залишається суттєво недорозвиненою: попри багаторічне існування відповідної законодавчої бази, до 2025 року не було реалізовано жодного масштабного ППП-проєкту безпосередньо у соціальній сфері [1]. В умовах воєнного часу, зростання кількості осіб, що потребують соціальної підтримки, та скорочення бюджетних ресурсів залучення приватного бізнесу до соціального захисту стає об'єктивно необхідним [4]. Водночас ЄС сформував розгалужену архітектуру соціального партнерства на основі Європейського стовпа соціальних прав, успішно імplementовану в нових державах-членах [7], що визначає чіткий орієнтир для України.

Таким чином, адаптація механізмів ППП у соціальному захисті до стандартів ЄС є актуальною науковою і практичною проблемою, що має стратегічне значення для євроінтеграції України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика публічно-приватного партнерства у соціальній сфері привертає дедалі більшу увагу як зарубіжних, так і вітчизняних дослідників. У європейській науковій думці ключовим орієнтиром слугує концепція «соціальних інвестицій», розвинута А. Хемерейком, який обґрунтовує необхідність переходу від пасивних моделей соціального захисту до активних механізмів партнерства держави, бізнесу та громадянського суспільства [10]. Ця концепція знайшла інституційне втілення у Європейському стовпі соціальних прав та відповідному Плані дій, що визначають стандарти доступності й якості соціальних послуг для держав — членів та кандидатів ЄС [9].

Питання імplementації європейських соціальних стандартів досліджували М. Аїк, З. Ім та Й. Лешке, які виявили суттєві відмінності між державами-членами у рівні інституційної спроможності та політичній готовності до реформ [8]. К. Дура та співавтори, аналізуючи становлення Європейського стовпа соціальних прав як інструменту політики, акцентують на ролі стратегічного агентства у просуванні соціальних реформ на рівні ЄС [7]. Стратегічний вимір цього процесу додатково розкритий у дослідженні Фонду науки і політики, яке характеризує Стовп

як інструмент м'якої координації, що потребує активної адаптації на національному рівні [11].

В українському науковому просторі дослідження ППП у соціальній сфері залишається відносно фрагментованим. О. А. Пашинін розглядає публічно-приватне партнерство як форму реалізації права власності та аналізує юридично значущі характеристики цього інституту в контексті нового законодавства [5]. К. С. Маслов систематизує чинники, що зумовили відставання України у розвитку ППП порівняно з європейськими країнами, зокрема відсутність належного регуляторного механізму та інституційної підтримки [3]. Л. Богуш досліджує виклики реформування української соціальної політики в умовах євроінтеграційних зобов'язань, наголошуючи на необхідності збалансування конституційних гарантій соціального захисту з бюджетними реаліями воєнного часу [4].

Разом з тим у наявних дослідженнях недостатньо розкрито питання цілеспрямованої адаптації саме механізмів ППП у соціальному секторі до стандартів ЄС як комплексного завдання державної політики. Це й визначає наукову прогалину, на заповнення якої спрямована дана стаття.

Метою статті є виявлення ключових інституційних, правових та організаційних розривів між вітчизняною моделлю публічно-приватного партнерства у сфері соціального захисту населення та стандартами ЄС, а також обґрунтування пріоритетних напрямів їх подолання в контексті євроінтеграційного курсу України.

Виклад основного матеріалу. Європейська модель публічно-приватного партнерства у соціальній сфері формувалася під впливом двох взаємопов'язаних процесів: трансформації держави добробуту від патерналістської до активізуючої моделі та поступового утвердження принципу субсидіарності як основи розподілу відповідальності між публічним і приватним секторами. Концептуальним підґрунтям цього переходу слугує парадигма соціальних інвестицій, яка розглядає соціальний захист не як пасивне перерозподільче навантаження на державний бюджет, а як стратегічне вкладення у людський капітал, продуктивність та соціальну згуртованість суспільства [10].

Інституційним втіленням цієї парадигми на рівні ЄС став Європейський стовп соціальних прав, проголошений у 2017 році та підкріплений Планом дій 2021 року, який визначає двадцять ключових принципів у сферах зайнятості, соціального захисту та рівних можливостей. Стовп функціонує як інструмент м'якої координації: він не зобов'язує держави-члени до уніфікації національних систем соціального захисту, натомість задає спільні орієнтири та забезпечує моніторинг прогресу через

Соціальну систему показників [11]. Це принципово важливо для розуміння логіки адаптації, оскільки йдеться не про механічне копіювання, а про цілеспрямоване наближення до спільних стандартів якості та доступності соціальних послуг.

У практичному вимірі механізми ППП у соціальній сфері держав — членів ЄС охоплюють широкий спектр організаційних форм: від контрахтування приватних операторів для надання соціальних послуг і ваучерних систем до змішаного фінансування соціальної інфраструктури та концесійних угод у сфері охорони здоров'я і догляду за людьми похилого віку. Спільною рисою цих моделей є чітке розмежування ролей: держава визначає стандарти, здійснює фінансування та контроль якості, тоді як приватний партнер забезпечує операційну ефективність і інноваційність у наданні послуг [7].

Показовим є досвід держав Центральної та Східної Європи, які пройшли шлях євроінтеграційної адаптації у соціальній сфері. Дослідження засвідчують, що рівень успішності імплементації європейських соціальних стандартів у цих країнах суттєво корелює з інституційною спроможністю органів публічної влади, розвиненістю механізмів міжсекторальної взаємодії та політичною готовністю до структурних реформ [8]. Зокрема, стан виконання ключових директив Європейського стовпа соціальних прав у 2024 році засвідчив нерівномірність прогресу навіть серед держав-членів, що підкреслює складність та багатовимірність процесу адаптації [9].

Рада Європи, зі свого боку, забезпечує додатковий нормативний вимір через механізм Європейської соціальної хартії, висновки щодо виконання якої формують незалежну оцінку стану соціальних прав у країнах-кандидатах, включаючи Україну [12].

Становлення інституту публічно-приватного партнерства в Україні відбувалося в умовах хронічної інституційної нестабільності, недостатньої правової визначеності та обмеженої довіри між публічним і приватним секторами. Попри те, що перші законодавчі кроки у цьому напрямі були зроблені ще на початку 2010-х років, реальна практика реалізації ППП-проектів залишалася вкрай обмеженою: за майже п'ятнадцять років дії попереднього законодавства в країні було укладено лише два масштабні концесійні договори, жоден з яких не стосувався соціальної сфери [1]. Це красномовно свідчить про системний характер наявних бар'єрів, які не могли бути подолані виключно шляхом удосконалення правових норм.

Прийнятий у червні 2025 року Закон України «Про публічно-приватне партнерство» ознаменував якісно новий етап у розвитку цього інституту. Закон суттєво розширив коло публічних партнерів, включивши

до нього державні компанії та підприємства публічного сектору, запровадив поняття «донора» як міжнародного партнера, що може надавати фінансову підтримку проєктам ППП, а також передбачив спрощений механізм підготовки проєктів для відновлення зруйнованої війною інфраструктури [2]. Водночас, як зазначається у Звіті Європейської Комісії щодо України за 2025 рік, новоприйнятий закон, попри безперечний прогрес, містить суттєві прогалини порівняно зі стандартами ЄС і потребує подальшого доопрацювання [6].

Особливо гострою є проблема застосування механізмів ППП безпосередньо у соціальній сфері. Вітчизняна система соціального захисту традиційно функціонувала як виключна прерогатива держави, де роль приватного сектору зводилася до надання окремих платних послуг поза межами державного замовлення. Така модель не передбачала системних механізмів залучення бізнесу до розроблення, фінансування та надання соціальних послуг на партнерських засадах. Дослідники фіксують, що серед ключових факторів, які зумовили це відставання, — відсутність належного регуляторного механізму для співпраці бізнес-сектору з органами публічної влади у соціальній сфері, нерозвиненість процедур незалежного аудиту ППП-проєктів та недостатня інституційна підтримка на рівні центральних і місцевих органів виконавчої влади [3].

Повномасштабне військове вторгнення 2022 року суттєво загостило наявні суперечності. З одного боку, різке зростання кількості внутрішньо переміщених осіб, ветеранів, осіб з інвалідністю внаслідок бойових дій та інших вразливих категорій населення генерує безпрецедентний попит на соціальні послуги, який держава в умовах воєнної економіки не здатна задовольнити виключно за рахунок бюджетних коштів [4]. З іншого боку, руйнування соціальної інфраструктури у постраждалих регіонах створює об'єктивну потребу у залученні приватних інвестицій до її відновлення та подальшої експлуатації на засадах ППП.

Водночас реформування соціальної політики України в контексті євроінтеграційних зобов'язань ускладнюється необхідністю одночасного виконання кількох взаємопов'язаних завдань: забезпечення конституційних гарантій соціального захисту в умовах бюджетних обмежень, гармонізації національного законодавства з *acquis communautaire* та розбудови інституційної спроможності, достатньої для ефективного реалізації механізмів ППП у соціальному секторі [4]. Висновки Європейського комітету соціальних прав щодо України за 2023 рік засвідчують, що країна має значні резерви для приведення стану

соціальних прав у відповідність до вимог Європейської соціальної хартії, що формує додатковий зовнішній стимул для прискорення реформ [12].

Окремої уваги заслуговує питання інституційної спроможності органів публічної влади як ключової передумови ефективного ППП у соціальній сфері. Практика свідчить, що більшість органів місцевого самоврядування в Україні не мають достатнього досвіду структурування ППП-угод, оцінки ризиків та моніторингу якості соціальних послуг, що надаються приватними операторами [3]. Це формує замкнене коло: відсутність успішних прецедентів стримує як публічних партнерів від ініціювання нових проєктів, так і приватний бізнес від входження у соціальний сектор через високу регуляторну невизначеність та непередбачуваність умов співпраці.

Gap-аналіз та пріоритетні напрями адаптації механізмів ППП у соціальному захисті України до стандартів ЄС. Зіставлення європейської моделі публічно-приватного партнерства у соціальній сфері з наявною українською практикою дозволяє виявити кілька системних розривів, що мають різну природу та потребують диференційованих підходів до їх подолання. Ці розриви охоплюють нормативно-правовий, інституційний, фінансовий та культурно-управлінський виміри взаємодії між органами публічної влади та приватним сектором.

Перший і найбільш очевидний розрив стосується законодавчої бази. Попри прийняття у 2025 році нового Закону України «Про публічно-приватне партнерство», який суттєво наблизив вітчизняне регулювання до європейських стандартів, Європейська Комісія констатує наявність значних прогалів у його відповідності *acquis communautaire* [6]. Зокрема, закон не містить спеціальних норм, що регулюють ППП безпосередньо у соціальній сфері: надання соціальних послуг, догляд за вразливими категоріями населення, реабілітація ветеранів, соціальна інтеграція внутрішньо переміщених осіб. Натомість у державах — членах ЄС соціальний сектор виокремлюється як специфічна сфера ППП з особливим режимом регулювання, що враховує некомерційний характер соціальних послуг та необхідність захисту прав їх отримувачів [7].

Подолання цього розриву потребує розроблення та прийняття підзаконних актів, які визначатимуть особливості укладання та виконання ППП-угод у соціальному секторі, встановлюватимуть мінімальні стандарти якості соціальних послуг, що надаються приватними операторами, та передбачатимуть механізми захисту прав отримувачів цих послуг. Досвід держав Центральної та Східної Європи переконливо свідчить, що саме

секторальне законодавство, а не лише рамковий закон про ППП, є визначальним чинником розвитку партнерства у соціальній сфері [8].

Другий системний розрив пов'язаний з інституційною спроможністю органів публічної влади як партнерів у реалізації ППП-проектів соціального спрямування. На відміну від інфраструктурних проектів, де публічний партнер переважно виступає замовником будівництва або концедентом, у соціальній сфері органи влади мають виконувати значно складнішу функцію — визначати потреби вразливих груп населення, формулювати вимоги до якості послуг, здійснювати їх моніторинг та забезпечувати захист прав отримувачів. Виконання цих функцій вимагає специфічних компетентностей, яких бракує більшості вітчизняних органів місцевого самоврядування [3].

У контексті євроінтеграційних вимог інституційна спроможність набуває особливого значення. Як засвідчує аналіз імплементації директив Європейського стовпа соціальних прав у державах-членах, рівень адміністративної спроможності є одним із ключових предикторів успішності соціальних реформ [8]. Для України це означає необхідність системної розбудови компетентностей у сфері управління ППП-проектами на всіх рівнях публічного управління — від центральних органів виконавчої влади до органів місцевого самоврядування об'єднаних територіальних громад. Проект Ради Європи «Посилення соціального захисту в Україні», реалізований у 2023–2024 роках у рамках Плану дій «Стійкість, відновлення та реконструкція», створив певне підґрунтя для такої розбудови через надання експертної та правової допомоги, проведення навчань та поширення європейських стандартів [12].

Третій розрив стосується механізмів фінансування ППП у соціальній сфері. Європейська практика передбачає різноманітні інструменти змішаного фінансування, що поєднують бюджетні кошти, приватні інвестиції та ресурси міжнародних донорів і структурних фондів ЄС. Зокрема, Рамкова програма інвестицій в Україну, запущена у 2024 році, передбачає залучення гарантій та грантів ЄС для мобілізації приватних інвестицій у відновлення країни [6]. Однак існуючі механізми спрямовані переважно на інфраструктурні та енергетичні проекти, тоді як соціальний сектор залишається на периферії інвестиційних пріоритетів.

Адаптація фінансових механізмів до стандартів ЄС передбачає запровадження в Україні інструментів, апробованих у державах-членах: соціальних облігацій, механізмів «оплати за результат» у соціальних послугах, ваучерних систем, що забезпечують конкуренцію між публічними та приватними постачальниками соціальних послуг [10].

Новоприйнятий закон про ППП зробив перший крок у цьому напрямі, запровадивши поняття донора та механізми поєднання приватного і донорського фінансування [2], однак практична реалізація цих норм потребує розроблення детальних процедур та апробації на пілотних проєктах у соціальній сфері.

Четвертий і найменш очевидний, проте надзвичайно важливий розрив стосується управлінської культури взаємодії між публічним і приватним секторами. Ефективне ППП у соціальній сфері ґрунтується на взаємній довірі, прозорості та спільній відповідальності партнерів за результат — цінностях, формування яких потребує тривалого часу та цілеспрямованих зусиль з боку держави. Дослідження засвідчують, що в державах Центральної та Східної Європи, які успішно інтегрувалися до ЄС, трансформація управлінської культури у сфері ППП відбувалася паралельно з інституційними та законодавчими реформами і була не менш важливою умовою успіху [8].

Для України формування такої культури є особливо актуальним з огляду на успадковану з радянських часів традицію розмежування державного і приватного як антагоністичних, а не комплементарних начал у соціальній сфері. Подолання цього розриву потребує не лише просвітницьких зусиль, а й створення системи стимулів для бізнесу, що робить участь у соціальних ППП-проєктах економічно привабливою: податкових преференцій, гарантій стабільності умов співпраці та недискримінаційного ставлення з боку органів влади [2].

Узагальнення виявлених розривів дозволяє сформулювати пріоритетні напрями адаптації механізмів ППП у соціальному захисті України до стандартів ЄС. По-перше, необхідне прийняття секторального законодавства, що регулює особливості ППП у соціальній сфері з урахуванням специфіки соціальних послуг та прав їх отримувачів. По-друге, потребує системної розбудови інституційна спроможність органів публічної влади всіх рівнів у сфері управління соціальними ППП-проєктами. По-третє, має бути сформована диверсифікована система фінансових інструментів, що забезпечує привабливість соціального сектору для приватних інвестицій. По-четверте, необхідне цілеспрямоване формування культури міжсекторального партнерства через систему стимулів, прозорих процедур та захисту прав усіх учасників ППП у соціальній сфері [7], [9], [11].

Висновки. Проведене дослідження засвідчує, що адаптація механізмів публічно-приватного партнерства у сфері соціального захисту населення до стандартів ЄС є комплексним багатовимірним завданням, яке

виходить за межі суто законодавчої гармонізації та охоплює інституційний, фінансовий і культурно-управлінський виміри реформування державної соціальної політики України.

Встановлено, що попри прийняття у 2025 році нового Закону України «Про публічно-приватне партнерство», який суттєво наблизив вітчизняне регулювання до європейських стандартів, соціальна сфера залишається поза межами реальної практики ППП. Системними причинами цього є відсутність секторального законодавства для соціального сектору, недостатня інституційна спроможність органів публічної влади, нерозвиненість фінансових інструментів залучення приватних інвестицій у соціальний захист та успадкована управлінська культура, що не передбачає рівноправного партнерства між державою і бізнесом у соціальній сфері.

Порівняльний аналіз європейської практики свідчить, що успішна адаптація механізмів ППП у соціальній сфері в державах Центральної та Східної Європи забезпечувалася одночасністю реформ у всіх зазначених вимірах, а не послідовним усуненням окремих бар'єрів. Цей досвід має стати методологічним орієнтиром для України в умовах євроінтеграційного процесу.

Пріоритетними напрямками подальшого реформування визначено: розроблення секторального законодавства щодо ППП у соціальній сфері; системну розбудову інституційної спроможності органів публічної влади; запровадження диверсифікованих фінансових інструментів залучення приватних інвестицій; цілеспрямоване формування культури міжсекторального партнерства. Реалізація цих напрямів у комплексі створить необхідні передумови для наближення вітчизняної моделі соціального захисту до стандартів ЄС та забезпечить стале підґрунтя для євроінтеграції України.

Перспективи подальших досліджень вбачаються у розробленні конкретних моделей ППП для окремих секторів соціального захисту — реабілітації ветеранів, соціальної інтеграції внутрішньо переміщених осіб, догляду за людьми похилого віку — з урахуванням регіональної специфіки та наявного потенціалу приватного сектору в Україні.

Список використаних джерел:

1. Агенція з питань підтримки державно-приватного партнерства. Верховна Рада ухвалила законопроект №7508 про публічно-приватне

партнерство. 2025. URL: <https://ppragency.gov.ua> (дата звернення: 02.05.2026)

2. Bogush L. Social policy in Ukraine: approaches and challenges for reforming under the EU integration obligations. *Economics and Education*. 2025. Vol. 10. URL: <http://www.baltijapublishing.lv/index.php/econedu/article/view/3221>

3. Council of Europe. Strengthening social rights of Ukrainians. Council of Europe Action Plan for Ukraine 2023–2026. 2023. URL: <https://www.coe.int/en/web/kyiv> (дата звернення: 02.05.2026)

4. Dura C. et al. The European Pillar of Social Rights: How strategic agency shaped the EU's flagship social initiative. *Social Policy & Administration*. 2024. Vol. 58, №4. DOI: <https://doi.org/10.1111/spol.13028>

5. Eick M., Im Z., Leschke J. Towards social Europe? Obstacles and opportunities in the multi-level governance of welfare states. *Social Policy & Administration*. 2024. Vol. 58, №4. P. 545–553. DOI: <https://doi.org/10.1111/spol.13027>

6. European Commission. Ukraine 2025 Report. Publications Office of the EU. 2025. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/17115494-8122-4d10-8a06-2cf275eecd7_en (дата звернення: 02.05.2026)

7. European Economic and Social Committee. European Pillar of Social Rights: State of play in 2024. Publications Office of the EU. 2024. URL: <https://www.eesc.europa.eu> (дата звернення: 02.05.2026)

8. Hemerijck A. Towards a European Union of Social Investment Welfare States. *Intereconomics*. 2023. Vol. 58, №5. URL: <https://www.intereconomics.eu/contents/year/2023/number/5/article/towards-a-european-union-of-social-investment-welfare-states.html>

9. Маслов К. С. Публічно-приватне партнерство в Україні: фактори відставання від європейських стандартів. *Право та державне управління*. 2025. №2. URL: https://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2025/32.pdf

10. Пашинін О. А. Публічно-приватне партнерство як форма реалізації права власності. *Юридична наука та практика*. 2024. №4. URL: http://www.lsej.org.ua/4_2024/62.pdf

11. Stiftung Wissenschaft und Politik. The European Pillar of Social Rights: Impact and Advancement. SWP Research Paper 2023/RP 14. 2023. DOI: <https://doi.org/10.18449/2023RP14>

12. Верховна Рада України. Закон України «Про публічно-приватне партнерство» від 19.06.2025, №4510-20. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4510-20>

References:

1. PPP Agency of Ukraine. (2025). *Verkhovna Rada adopted draft law No. 7508 on public-private partnership*. <https://pppagency.gov.ua>
2. Bogush, L. (2025). Social policy in Ukraine: Approaches and challenges for reforming under the EU integration obligations. *Economics and Education*, 10. <http://www.baltijapublishing.lv/index.php/econedu/article/view/3221>
3. Council of Europe. (2023). *Strengthening social rights of Ukrainians: Project within Action Plan "Resiliency, Recovery and Reconstruction" 2023–2026*. <https://www.coe.int/en/web/kyiv>
4. Dura, C., Eick, M., & Leschke, J. (2024). The European Pillar of Social Rights: How strategic agency shaped the EU's flagship social initiative. *Social Policy & Administration*, 58(4). <https://doi.org/10.1111/spol.13028>
5. Eick, M., Im, Z., & Leschke, J. (2024). Towards social Europe? Obstacles and opportunities in the multi-level governance of welfare states. *Social Policy & Administration*, 58(4), 545–553. <https://doi.org/10.1111/spol.13027>
6. European Commission. (2025). *Ukraine 2025 report*. https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/17115494-8122-4d10-8a06-2cf275eecde7_en
7. European Economic and Social Committee. (2025). *European Pillar of Social Rights: State of play in 2024*. <https://www.eesc.europa.eu>
8. Hemerijck, A. (2023). Towards a European Union of Social Investment Welfare States. *Intereconomics*, 58(5). <https://www.intereconomics.eu/contents/year/2023/number/5/article/towards-a-european-union-of-social-investment-welfare-states.html>
9. Maslov, K. S. (2025). Publichno-pryvatne partnerstvo v Ukraini: Faktory vidstavannia vid yevropeiskykh standartiv [Public-private partnership in

Ukraine: Factors of lagging behind European standards]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia*, 2. https://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2025/32.pdf

10. Pashnin, O. A. (2024). Publichno-pryvatne partnerstvo yak forma realizatsii prava vlasnosti [Public-private partnership as a form of property rights implementation]. *Yurydychna nauka ta praktyka*, 4. http://www.lsej.org.ua/4_2024/62.pdf

11. Stiftung Wissenschaft und Politik. (2023). *The European Pillar of Social Rights: Impact and advancement* (SWP Research Paper No. 14/2023). <https://doi.org/10.18449/2023RP14>

12. Verkhovna Rada of Ukraine. (2025). *Law of Ukraine "On public-private partnership"*, No. 4510-20. <https://zakon.rada.gov.ua/go/4510-20>

Фінансування. Це дослідження не отримувало зовнішнього фінансування. Використання ШІ. При підготовці цієї статті штучний інтелект не використовувався. Автор несе повну відповідальність за зміст статті. Подяки. Автор не має подяки.

Отримано: 30.03.2026

Прийнято: 28.05.2026

Опубліковано: 22.06.2026